

La capătul liniştii

Alina Drăgan

La capătul liniştii
Se aşterne vidul, noaptea
Sau poate întreaga mea
Viaţă -
Sacadată ca o răzbunare,
Şi îndoită ca un semn
De întrebare...

De-atâta răzvrătire,
Oboseala sfarmă pietre pe
Asfaltul pe care
Calc, cu sfială, în drumul
Până la mine,
Ca să mă mai salut
Puţin cu singurătate.

La capătul unui poem
Aşteaptă o existenţă -
Timidă, frivolă, sau de
Nedescris care nu-şi ajunge
Sieşi pe hârtia-i
De compromis...

Unde m-am ascuns de mine?
Pe unde mai plâng, subtil,
Râzând de mine?

La capătul unei pauze
Stă aninată o notă
muzicală neexprimată
Si poate îngânată de atâtea ori
În gamă-nsingurată...